

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Zadar, Borelli 9

Poslovni broj: 163 P-1139/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, po sutkinji toga suda Jadranki Nižić - Peroš, u pravnoj stvari tužitelja Smiljana Mikuličića iz Ista, Ist 276 A, OIB:46108669837, zastupanog po punomoćniku Borisu Jukiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Republike Hrvatske, OIB:52634238587, Ministarstvo financija, Porezna uprava, Područni ured Zadar, zastupana po ODO GUO u Zadru, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane glavne rasprave dana 16. lipnja 2026. u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i zakonskog zastupnika tuženika, dana 15. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da je ovrha određena Rješenjem Općinskoga suda u Zadru broj Ovr-346/21 od 26. kolovoza 2022. nedopuštena.
- II. Utvrđuje se da zabilježba ovrhe određena Rješenjem Općinskoga suda u Zadru, Zemljišno-knjižnoga odjela Zadar broj Z-31369/2022 od 26. listopada 2022., određene na temelju Rješenjem Općinskoga Suda u Zadru Ovr-346/21 od 26. kolovoza 2022., nije dopuštena.
- III. Nalaže se Zemljišno-knjižnom odjelu Općinskoga suda u Zadru brisanje zabilježbe ovrhe zabilježene pod brojem Z-31369/2022.
- IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 7.591,99 eur sa zateznim kamatama koje po stopi određenoj čl. 29. Zakona o obveznim odnosima, teku od prvostupanjskog presuđenja pa do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 11. travnja 2024., navodi kako je ovaj sud u predmetu Ovr-346/21 zaključkom od 26. ožujka 2024. uputio tužitelja, kao tamošnjega ovršenika, na temelju članka 50. stavak 1. točka 11. Ovršnoga zakona (OZ), u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. U spomenutom ovršnom postupku sud je, na prijedlog tuženika, kao tamošnjega ovrhovoditelja i na temelju tuženikove ovršne isprave – rješenja o ovrsi Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zadar, Klasa: UP/I-415-02/2006-001/00161, Urbroj: 513-007-13/2006-01 od 1. lipnja 2006. (Rješenje 1), 26. kolovoza 2022., donio Rješenje o ovrsi kojim je određena

naplata glavnice od 222.675,87 kn i kamata u iznosu od 33.053,71 kn, odnosno ukupno 255.729,58 kn. Tužitelj je na Rješenje 1 uložio žalbu koja je djelomično usvojena, a potom ga je Sud, na njegov prijedlog, kako je gore navedeno, uputio u parnicu koja se pokreće ovom tužbom. Ovrhovoditeljevo potraživanje ne postoji. To, prije svega zato što je zastarjelo, na koju je okolnost tužitelj podneskom od 9. ožujka 2013. upozorio tuženika, istaknuvši pritom prigovor zastare. Povodom istaknutog prigovora zastare, odnosno nepostojanja potraživanja zbog nastupa zastare, tuženik je 3. listopada 2013. donio Rješenje Klasa: UP/I-416- 02/2013-01/454 (Rješenje 2) kojim je utvrđeno da je zahtjev djelomično osnovan, da je nastupila zastara prava na naplatu poreznog duga u iznosu od 200.154,68 kn, dok je odbijen zahtjev za utvrđivanje zastare u iznosu od 25.873,83 kn. Shodno navedenom, Rješenjem 1 obuhvaćena su porezna dugovanja za razdoblje do 2006., koja dugovanja su Rješenjem 2 u cijelosti obuhvaćena/tretirana kao zastarjela, odnosno sukladno odredbama Općeg poreznog zakona, kao nepostojeća. Navedeno nedvojbeno da proizlazi iz obrazloženja Rješenja 2 kojim se u odnosu na t. II izreke Rješenja 2 utvrđuje da su zastarni rokovi počeli teći najkasnije 1. siječnja 2007., a zastara nastupila protekom šestogodišnjeg razdoblja zbog čega su svi dugovi iz 2004., 2005. i 2006. (osim za pojedini, neznatni dio obveza iz 2006. za koje su poduzete radnje kojima se prekida tijek zastare). Ne može biti sporno da je Rješenje 1 u sebi sadržavalo samo one (porezne) obveze koje su dospjele do 1. lipnja 2006. (kada je Rješenje je doneseno), pa su one svakako obuhvaćene t. II Rješenja 2 kojom se utvrđuje nastup zastare. Štoviše, iz uvida u obrazloženje Rješenja 1, vidljivo je da se nabrajaju vjerodostojne isprave iz kojih je (tada) proizlazilo dugovanje Ovršenika. Uz svaku ispravu navedena je i godina u kojoj je dugovanje, obuhvaćeno pojedinom vjerodostojnom ispravom, nastalo. Cjelokupno (tadašnje) dugovanje nastalo je u razdoblju od 2002. do 2005., dok se niti jedna pobrojana isprava ne odnosi na dugovanje za 2006. Budući da je obrazloženjem Rješenja 2 jasno navedeno da su sva porezna dugovanja za 2004. i 2005. (kao i ona ranija) zastarjela, a shodno tome i otpisana, evidentno su otpisana sva dugovanja koja su bila obuhvaćena Rješenjem 1. Tužitelj ističe i da, čak i da pojedini dio duga obuhvaćenog Rješenjem 1 nije otpisan Rješenjem 2 (iako je cijeli dug njime otpisan), tuženik do pokretanja postupka Ovr-346/2021, nije poduzeo niti jednu radnju kojom bi prekinuo zastaru pa je i zbog tog razloga cjelokupno dugovanje iz Rješenja 1 prestalo. Iz Rješenja 1 i Rješenja 2, vidljivo je da je tuženik zaduživao tužitelja za obveze s više osnova, a između ostalog i za isplatu doprinosa. Međutim, tuženik nije aktivno legitimiran za naplatu doprinosa za obvezna osiguranja budući da se ona nalaze u nadležnosti Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje i Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, što jasno proizlazi iz čl. 97. Zakona o obveznom zdravstvenom osiguranju, odnosno odredaba Zakona o mirovinskom osiguranju. Dakle, budući da iz Rješenja 1 i Rješenja 2 nije moguće utvrditi koliki dio potraživanja otpada na obvezu doprinosa, i prije i nakon otpisa duga, neodređeno je i u kojem je iznosu tuženik uopće (bio) ovlašten provoditi ovrhu. Isto tako, tuženik je, suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, uglavničio kamate koje je nakon toga obračunavao kao glavnice pa je onda na tako određene kamate opet obračunavao kamate, što i njegov izvorni obračun potraživanja čini nezakonitim. Zbog navedenog, jasno je da je tuženikovo navodno potraživanje, sve kada i ne bi bilo zastarjelo, neodređeno. Ovdje treba istaknuti i to da, čak i kada bi dio poreznog duga utvrđenog Rješenjem 1 i dalje preostao nakon donošenja Rješenja 2 (a nije), preostali (eventualni) iznos ovrhovoditeljeva potraživanja ispod je minimuma predviđenoga čl. 80.b Ovršnog zakona od 5.308, 81 eura (40.000,00 kn), koliko tražbina mora iznositi da bi ovrhu bilo dopušteno provesti na nekretnini ovršenika. Shodno navedenom, založno pravo upisano pod brojem Z-6403/07, u zk. ul. br. 386 k.

o. Ist, u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Zadru, svakako više ne osigurava potraživanje u upisanom iznosu, shodno čemu niti ne opravdava provođenje ovrhe na nekretnini Ovršenika zbog tražbine manje od iznosa propisanog čl. 80.b Ovršnog zakona.

2. Tuženica je u odgovoru na tužbu od 14. lipnja 2024. navela je kako se protiv tužbi i tužbenom zahtjevu, te isti predlaže odbiti kao neosnovan. Naime, na temelju ovršne isprava – rješenja o ovrsi Ministarstva financija Porezne uprave, Područnog ureda Zadar Klasa: UP/I-415-02/2006-001/00161, Urbroj: 513-007-13/2006-01 od 1. lipnja 2006. te na temelju upisanog založnog prava zasnovanog na nekretninama ovršenika koje je zasnovano rješenjem Općinskog suda u Zadru posl.br. Ovr-1152/07 od 29. svibnja 2007. naslovni sud donio je rješenje o ovrsi posl.br. Ovr-346/2021 dana 26. kolovoza 2022. Neosnovani su navodi ovršenika da potraživanje ovrhovoditelja ne postoji odnosno da je potraživanje ovrhovoditelja zastarjelo u cijelosti. Poziva se na odredbu čl. 108. st. 1. Poreznog zakona (Narodne Novine broj: 115/16, 106/18, 121/19,32/20, 42/20 i 114/22) te navodi da je podnošenjem zahtjeva za zasnivanjem založnog prava na nekretninama u vlasništvu protivnika osiguranja odnosno ovdje tužitelja i donošenjem rješenja o osiguranju posl.br. Ovr-1152/2007 od 29. svibnja 2007. novčano potraživanje Republike Hrvatske osigurano upisom u javnoj knjizi. Odredbom čl. 109. st. 10. Općeg poreznog zakona (Narodne Novine broj: 115/16, 106/18, 121/19,32/20, 42/20 i 114/22) propisano je da kada protekne vrijeme zastare porezno tijelo čija je tražbina osigurana zalogom ili hipotekom može se namiriti iz opterećene stvari, a koja drži u neposrednom posjedu ili ako je njegovo pravo upisano u javnoj knjizi. Dakle, iz navedene zakonske odredbe jasno proizlazi da se porezno tijelo i kada protekne vrijeme zastare može namiriti iz opterećene stvari ako je njegovo pravo upisano u javnoj knjizi kao što je u ovom slučaju. Iz rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područni ured Zadar, Ispostava Zadar Klasa: 416-02/2013-01/454 od 3. listopada 2013. koji je tužitelj dostavio uz tužbu slijedi da je zahtjev za utvrđivanje zastare prava na naplatu poreznog duga poreznog obveznika Smiljana Mikuličića samo djelomično uvažen dakle, ne u cijelosti kako to tužitelj navodi u tužbi. U privitku dostavljaju na uvid stanje računa poreznog obveznika Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zadar od 17. svibnja 2024. iz kojeg je razvidno da ukupno potraživanje ovrhovoditelja prema ovršeniku iznosi 8.243,69 EUR-a, sukladno čemu je ovrhovoditelj uredio svoju tražbinu i u ovršnom postupku koji se vodi pod posl.br. Ovr-346/2021.

3. U ovoj pravnoj stvari sud je izveo sljedeće dokaze: izvršio uvid i pročitao Zaključak Općinskog suda u Zadru Ovr-346/2021 (I.s. 6-7), rješenje o ovrsi Republike Hrvatske, Ministarstva financija-Porezne uprave Područni ured Zadar od 1. lipnja 2006. (I.s. 8-13, 30-37), prijedlog za ovrhu od 7. lipnja 2021. (I.s. 14-17, 38-40), prigovor zastare ovršenika od 9. ožujka 2013. (I.s. 18), rješenje Republike Hrvatske, Ministarstva financija-Porezne uprave Područni ured Zadar klasa: UP/I-416-02/2013-01/454 ur.broj: 513-07-13-06/2013-01 od 3. listopada 2013. (I.s. 19-23), stanje računa poreznog obveznika Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zadar od 17. svibnja 2024. (I.s. 40) te je pročitao spis ovoga suda pod posl.br. Ovr-346/2021 i saslušan je tužitelj.

4. Županijski sud u Splitu, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog suda u Zadru, poslovni broj: 163 P-773/2024 od 22. srpnja 2025., 13. svibnja 2026. ukinuo je presudu Općinskog suda u Zadru, poslovni broj: 163 P-773/2024 od 22.

srpnja 2025. u pobijanom dijelu pod točkama: a) I. izreke i to baš u dijelu u kojem je kao neosnovan odbijen tužbeni zahtjev za proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem Općinskog suda u Zadru broj Ovr-346/21 od 26. kolovoza 2022. za iznos od 8.243,69 eura, b) II. izreke, c) III. Izreke.

5. Iz Zaključka Općinskog suda u Zadru broj Ovr-346/2021 (I.s. 6-7), proizlazi da je ovršenik, ovdje tužitelj upućen u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom temeljem čl. 50. st. 1. toč. 11., a u svezi čl. 52. Ovršnog zakona.

6. Iz rješenja Republike Hrvatske Ministarstva financija-Porezne uprave Područni ured Zadar klasa: UP/I-416-02/2013-01/454 ur.broj: 513-07-13-06/2013-01 od 3. listopada 2013. proizlazi da je djelomično uvažen zahtjev Mikulčić Smiljana za utvrđivanje zastare prava na naplatu poreznog duga, da je nastupila zastara prava na naplatu poreznog duga u iznosu od 200.154,68 kuna dok je odbijen zahtjev za utvrđivanje zastare u iznosu od 25.873,83 kuna.

7. Iz stanja računa poreznog obveznika Mikulčić Smiljana Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zadar od 17. svibnja 2024. dostavljenog od strane tuženika slijedi da ukupno potraživanje ovrhovoditelja prema ovršeniku iznosi 8.243,69 EUR-a, sukladno čemu je ovrhovoditelj uredio svoju tražbinu i u ovršnom postupku koji se vodi pod posl.br. Ovr-346/2021 obzirom da iz podneska ovrhovoditelja od dana 14. lipnja 2024. iz spisa broj Ovr-346/2021 proizlazi da je ovrhovoditelj u tome postupku predložio donošenje rješenja o djelomičnoj obustavi ovrhe na način da se ustraje u postupku ovrhe do podmirenja cjelokupnog dužnog iznosa za iznos od 8.243,69 EUR.

8. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari jest zahtjev tužitelja da se utvrdi da je ovrha određena rješenjem o ovrsi od 26. kolovoza 2022. godine u predmetu Ovr-346/2021 Općinskog suda u Zadru nedopuštena, sve temeljem činjenica navedenih u tužbi jer da se radi o zastari poreznog duga.

9. Na temelju uvida u spis Općinskog suda u Zadru broj Ovr- 346/2021, koji je priložen ovom spisu, utvrđene su sljedeće činjenice:

- da je dana 29. svibnja 2007. ovaj sud pod brojem Ovr-1152/07 donio rješenje kojim je određena uknjižba založnog prava na nekretninama ovdje tužitelja, a temeljem ovršne isprave – rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave od 1. lipnja 2006.,
- da je ovdje tužena kao ovrhovoditelj, dana 8. lipnja 2021. podnijela prijedlog za ovrhu na nekretninama protiv ovdje tužitelja kao ovršenika, a temeljem ovršne isprave od 1. lipnja 2006. godine.
- da je dana 26. kolovoza 2022. doneseno rješenje o ovrsi,
- da je dana 26. listopada 2022. ovaj sud pod brojem Z-31369/2022-2 donio rješenje kojim se dopušta zabilježba ovrhe temeljem rješenja o ovrsi ovoga suda broj Ovr-346/2021 od 26. kolovoza 2022. na nekretninama tuženika (čest.zem. 2451/2 i 984, sve k.o. Ist)

- da je ovršenik, ovdje tužitelj, protiv navedenog rješenja o ovrsi 26. kolovoza 2022. podnio žalbu povodom koje je Županijski sud u Velikoj Gorici donio rješenje pod brojem GŽ Ovr- -383/2022-2 dana 14. kolovoza 2023., kojim je odbijena žalba ovršenika Smiljana Mikuličića, kao djelomično neosnovana i potvrđeno je rješenje o ovrsi Općinskog suda u Zadru poslovni broj Ovr-346/2021-5 od 26. kolovoza 2022. u dijelu u kojem je određena ovrha na nekretninama ovršenika označenim kao k.č.br. 984 k.o. Ist, k.č.br. 2435 k.o. Ist te u dijelu u kojem je određen trošak ovršnog postupka u iznosu od 2.500,00 kuna dok je ukinuto isto rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha na nekretninama ovršenika označenim kao k.č.br. 2451/2 k.o. Ist te je u tom dijelu predmet vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.
- da je dana 26. ožujka 2024. godine donesen zaključak kojim se ovdje tužitelj upućuje pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom u roku od 15 dana od dostave tog zaključka temeljem čl. 50. st. 1. toč. 11. Ovršnog zakona,
- da je ovrhovoditelj, ovdje tužena podneskom od dana 14. lipnja 2024. u spisu broj Ovr-346/2021 predložila donošenje rješenja o djelomičnoj obustavi ovrhe na način da se ustraje u postupku ovrhe do podmirenja cjelokupnog dužnog iznosa za iznos od 8.243,69 EUR.

10. Tužitelj je u svome iskazu naveo da smatra da je iznos za koji ga Porezna uprava tereti u zastari pa da nije dužan platiti iznos naveden u rješenju u ovrsi. Osobno da je išao u Poreznu upravu i utvrdio da više nije na listi srama, te da se po ovome predmetu ne vodi za nikakvo dugovanje. Smatra da ovaj dug od 8.243,69 eura nije dug po toj osnovi odnosno da se radi o dugovanju koje je nastalo iz razloga što firma u kojoj je radio kao pomorac nije plaćala doprinose na njegov račun, a što je trebala i što je bila dužna, a to dugovanje da je nastalo u 2015. / 2016. Firma u kojoj je on bio vlasnik i u kojoj je nastalo ovo dugovanje da je iz 2012./2013.

11. Odredbom čl. 52. st. 1. Ovršnog zakona (Narodne novine 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022., 6/2024., dalje OZ) je propisano da ako je žalba izjavljena zbog razloga iz članka 50. stavka 1. točke 7. i 9. do 11. ovoga Zakona, sud prvoga stupnja dostavit će žalbu ovrhovoditelju radi očitovanja u roku od osam dana. Ako ovrhovoditelj ospori postojanje tih razloga ili se ne očituje u roku od osam dana, sud prvoga stupnja donijet će bez odgode zaključak kojim će ovršenika uputiti da u roku od petnaest dana od dostave zaključka pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz stavka 1. ovoga članka zbog kojeg je izjavio žalbu.

12. Nadalje, odredba čl. 55. st. 3. OZ-a propisuje da je ovršenik tužbu kojom pokreće parnicu dužan, odnosno može utemeljiti, samo na razlozima koje je istaknuo u žalbi u povodu koje je upućen na parnicu.

13. U žalbi na rješenje o ovrsi kojim je određena ovrha ovršenika, isti je kao žalbeni razlog naveo da je nastupila zastara tražbine odnosno istakao je žalbene razloge iz čl. 50. st.1 t. 11. OZ. Stoga je ovaj sud u ovome postupku utvrđivao je li nastupila zastara tražbine dok se u ocjenu ostalih navoda tužitelja nije upuštao obzirom

da parnični sud može u parnici radi proglašenja ovrhe nedopuštenom raspravljati samo o onom razlogu zbog kojeg je stranka rješenjem ovršnog suda upućena u parnicu.

14. Stoga je u ovome postupku ostalo sporno među strankama, te je valjalo utvrditi je li nastupila zastara za iznos od 8.243,69 EUR, a kako je specificirano prema podacima stanja poreznog dužnika – ovdje tužitelja od 17. svibnja 2024.

15. Iz rješenja Republike Hrvatske Ministarstva financija-Porezne uprave Područni ured Zadar od 3. listopada 2013. proizlazi da je ovdje tužitelju odbijen zahtjev za utvrđivanje zastare u iznosu od 25.873,83 kuna i to u odnosu na:

- porez na dodanu vrijednost za razdoblje od 2006. do 2007., ukupno 13.514,74 kune,
- porezi i prirez na dohodak po godišnjoj prijavi, za razdoblje od 2007. do 2009, u iznosu od 9.734,02 kune,
- doprinos u paušalnom iznosu – H.O.K. za razdoblje od 2006. do 2007., u iznosu od 1.696,90 kuna,
- doprinos u paušalnom iznosu – H.O.K. za razdoblje od 2006. do 2007., u iznosu od 328,17 kuna,
- novčane kazne za prekršaje za 2007. godinu u iznosu od 600,00 kuna.

16. Obzirom da se radi o dugovanjima na ime dospjelih, a nepodmirenih obveza iz 2006., 2007., 2008. i 2009. godine zastara je počela teći 1. siječnja 2007., 1. siječnja 2008., 1. siječnja 2009., 1. siječnja 2010.

17. Rješenjem Ministarstva financija – Porezna uprava, Područni ured Zadar klasa: UP/I-416-02/2013/01/454 od 3. listopada 2013. koje se odnosi na obje parnične stranke iz ovog postupka sud je vezan u parničnom postupku obzirom da se radi o pravomoćnom rješenju nadležnog upravnog tijela donesenog u upravnom postupku kao prethodnom pitanju (čl. 12. st. 1. ZPP-a) i nije ovlašten preispitivati pravilnost upravnog akta.

19. Stoga je prilikom odluke o nastupu zastare prava na naplatu poreznog duga sud vezan predmetnim rješenjem tuženika od 3. listopada 2013.

20. Iz navedenog rješenja tuženika od 3. listopada 2013. proizlazi kako porezni dug poreznog obveznika Smiljana Mikuličića na dan 1. siječnja 2013. za razdoblje od 2006. do 1. siječnja 2013. iznosi ukupno 25.873,83 kune ili 3.434,04 eura od čega glavnica 9.292,04 kuna ili 1.233,26 eura, a zatezne kamate obračunate u apsolutnom iznosu za razdoblje od 2006. do 1. siječnja 2013. iznose 16.581,79 kuna ili 2.200,78 eura.

21. Nadalje, uknjižba založnog prava radi osiguranja poreznog duga prema rješenju tuženika od 1. lipnja 2006. u iznosu od 255.729,58 kuna – 33.941,14 eura (glavnica 222.675,87 kuna i kamata 33.053,71 kuna) izvršena je na temelju rješenja Općinskog suda u Zadru Ovr-1152/07 od 29. svibnja 2007. Iz rješenja tuženika od 1. lipnja 2006. razvidno je da se porezni dug od 255.729,58 kuna – 33.941,14 eura (glavnica 222.675,87 kuna i kamate 33.053,71 kuna) odnosi na razdoblje od 2002. do kraja 2005.

22. Dakle, tim rješenjem tuženika od 1. lipnja 2006. nije obuhvaćen porezni dug za 2006. i kasnije godine, što znači da porezni dug za 2006. do 2009. nije osiguran uknjiženim založnim pravom, jer je uknjižba založnog prava izvršena na temelju rješenja tuženika od 1. lipnja 2006. koje obuhvaća porezni dug od 2002. do 31. prosinca 2005. Činjenica da su na porezni dug od 2002. do 31. prosinca 2005. obračunate zatezne kamate do donošenja rješenja 1. lipnja 2006. ne mijenja okolnost da se rješenje od 1. lipnja 2006. odnosi na porezni dug od 2002. do 31. prosinca 2005. Kako je uknjižba založnog prava rješenjem Općinskog suda u Zadru Ovr-1152/07 od 29. svibnja 2007. izvršena upravo radi osiguranja tražbine poreznog duga za razdoblje od 2002. do 31. prosinca 2005. i to na temelju rješenja tuženika od 1. lipnja 2006. evidentno se to založno pravo ne odnosi na porezni dug nastao nakon 1. lipnja 2006. pa nadalje.

23. Rješenja tuženika od 1. lipnja 2006. i 3. listopada 2013. ne obuhvaćaju ista porezna razdoblja pa prema tome ne navode ni iste iznose poreza. Rješenje tuženika od 1. lipnja 2006. obuhvaća porezni dug za razdoblje od 2002. do kraja 2005. u ukupnom iznosu od 255.729,58 kuna ili 33.941,14 eura. S druge strane, rješenje tuženika od 3. listopada 2013. obuhvaća razdoblje od 2004. do 2009., dakle dulje razdoblje.

24. Rješenje tuženika od 1. lipnja 2006. utvrđuje porezni dug od 255.729,58 kuna (sada 33.941,14 eura), dok se u rješenju tuženika od 3. listopada 2013. govori o poreznom dugu od ukupno 226.028,51 kuna (sada 29.999,13 eura). Od toga duga od 226.028,51 kuna (i sada 29.999,13 eura) u zastari je 200.154,68 kuna (sada 26.565,09 eura), a nije u zastari na dan 1. siječnja 2013. 25.873,83 kuna (3.434,04 eura).

25. Nadalje, porezni dug u pogledu kojeg, prema rješenju tuženika od 3. listopada 2013., na dan 1. siječnja 2013. nije nastupila zastara prava na naplatu poreznog duga u ukupnom iznosu od 25.873,83 kuna (sada 3.434,04 eura) odnosi se na glavnici od 9.292,04 kuna (sada 1.233,26 eura) dok iznos od 16.581,79 kuna (sada 2.200,78 eura) odnosi na zatezne kamate za razdoblje od 2006. do 1. siječnja 2013.

26. Stoga iznos od 8.243,69 eura, za kojeg ga se tereti tužitelj u predmetnom ovršnom postupku, višestruko prelazi iznos nepodmirenog poreza koji na dan 1. siječnja 2013. nije bio u zastari. Naime, na glavnici od 9.292,04 kuna (sada 1.233,26 eura) zatezne kamate teku od 2. siječnja 2013. do isplate, a na zatezne kamate obračunate u apsolutnom iznosu prije 1. siječnja 2013. u iznosu od 16.581,79 kuna (sada 2.200,78 eura) za razdoblje od 2006. do 1. siječnja 2013. ne mogu teći zatezne kamate.

27. Ovdje je za pojasniti da su pravna teorija i pravna praksa polazeći od svrhe instituta odredbe članka 27. i 31. ZOO, zabrane naplate kamata na kamatu za vrijeme dok postoji glavni dug, zauzela stav da se kamate za određeno vremensko razdoblje mogu utužiti i u apsolutnom iznosu uz glavni dug. Naravno, zatezne kamate iz članka 31. stavak 2. ZOO-a na dospjele zatezne kamate ne mogu se zahtijevati sve dok ne prestane glavno novčano potraživanje iz kojeg proizlaze zatezne kamate, pa i onda kada su zatezne kamate obračunate i utužene u apsolutnom iznosu uz glavni dug. Dakle, zatezne kamate mogu se utužiti u apsolutnom iznosu uz glavni dug, ali time da na taj apsolutni iznos ne teku zatezne kamate, jer zatezne kamate i dalje teku na iznos glavnog potraživanja.

28. Iz navedenog proizlazi da porezni dug od 2006. do 2009. nije obuhvaćen založnim pravom jer se založno pravo odnosi na dospjele tražbine iz rješenja tuženika od 1. lipnja 2006., ne i buduće tražbine. Za dodati je i to kako založno pravo ne može pokriti nepravilno obračunat iznos poreznog duga.

29. Odredbom čl. 108. st. 1. Poreznog zakona (Narodne Novine broj: 115/16, 106/18, 121/19, 32/20, 42/20 i 114/22) propisano je da pravo i obveze poreznog tijela na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe zastarijeva za 6 godina računajući od dana kada je zastara počela teći. Zastara prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći istekom godine u kojoj je porezni obveznik utvrdio poreznu obvezu ili istekom godine u kojoj je postalo izvršno rješenje kojim je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu i kamate.

30. U odnosu na navode tužitelja da bi porezni dug za razdoblje od 2006. do 2009., koji nije osiguran založnim pravom bio u zastari, ovaj sud je iste našao osnovanima.

31. Naime, nije sporno među strankama da tuženik za naplatu toga duga nije poduzimao nikakve radnje do postupka ovrhe koji je pokrenut 8. lipnja 2021.

32. Stoga, obzirom da je u ovome postupku utvrđeno da u odnosu na preostali dio dugovanja nastupila zastara, valjalo je tužbeni zahtjev tužitelja usvojiti, kao i u dijelu u kojem se zahtjeva utvrđenje da zabilježba ovrhe određena rješenjem ovoga suda od 26. listopada 2022. nije dopuštena te brisanje zabilježbe ovrhe, kako je navedeno u izreci ove presude.

33. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 4. ZPP, te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/23, dalje: Tarifa), po kojima je tužitelju valjalo priznati trošak za sastav tužbe u iznosu od 1.000,00 eur (Tbr. 7. toč. 1.), za sastav žalbe od 6. kolovoza 2025. 1.250,00 eur, za pristup ročištima na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari i izvodili su se dokazi na dane 22. svibnja 2025., 18. lipnja 2025. i 16. lipnja 2026. po 1.000,00 eur (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), uvećano za PDV od 25% te pristojbu na tužbu i presudu u iznosu od po 385,86 eur i pristojbu na žalbu u iznosu od 257,77 eur, čini sveukupan trošak postupka u iznosu od 7.591,99 eur, koliko je tužena dužna naknaditi tužitelju.

U Zadru, 15. srpnja 2026.

Sutkinja

Jadranka Nižić – Peroš, univ. spec. iur.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovoga suda u 3 primjerka, u roku 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćnici
2. Tuženiku po ODO Zadar, GUO

Broj zapisa: **9-3088a-cce24**

Kontrolni broj: **0a77f-18dcf-91962**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.